



Arrest

nr. 123 015 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANGERWERF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die thans worden bestreden, worden als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 26/09/2012 werd ingediend door: Naam: van F., J., Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...) , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :¹

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende en legde in het kader van zijn aanvraag de volgende documenten voor: een loonfiche voor studentenarbeid in november 2012, een studentenovereenkomst van 02/11/2012-31/12/2012, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB, bewijzen van sollicitaties en een arbeidscontract van bepaalde duur met een Nederlandse werkgever sinds 03/01/2013. Betrokkene kon echter aan de hand van de voorgelegde documenten niet voldoende aantonen dat hij voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, werkzoekende noch als beschikker over voldoende bestaansmiddelen op basis van de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling in Nederland. Om deze reden werd op 24/01/2013 beslist tot het nemen van een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten (art.51§2, tweede lid van het KB van 08/10/1981).

Hij nam kennis van deze beslissing op 23/04/2013 en legde nadien een nieuw werkgeversattest dd.16/05/2013 en arbeidscontract voor bij de Nederlandse. werkgever VOF Gaucho met ingang van 03/01/2013, salarisspecificaties voor de maanden februari-april 2013, loonfiches van studentenarbeid in België, individuele rekening, fiche nr.281.10 en verschillende studentenovereenkomsten.

Op basis van de voorgelegde studentenovereenkomsten en overige bewijzen van tewerkstelling als werkstudent in België kan hij het verblijfsrecht als werknemer niet erkend zien. Immers, het betreft een tewerkstelling in het speciale stelsel van de studentenarbeid. Er wordt dus verondersteld dat de hoofdbezigheid de studies zijn van betrokkene, hoewel hiervan geen verdere bewijzen worden voorgelegd. De tewerkstelling is marginaal en ondergeschikt aan de studies. Op basis van een dergelijke marginale tewerkstelling kan betrokkene de inschrijving als werknemer niet bekomen (artikel 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981).

Als werkzoekende kan meneer evenmin het verblijfsrecht bekomen. Hij toont weliswaar ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en te hebben gesolliciteerd. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling in België (artikel 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981). Het is niet omdat betrokkene de kans heeft gehad beperkte arbeid te verrichten in een bijzonder regime als student, dat hij eveneens in het gewone arbeidsmarktcircuit aan de slag kan. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat hij over een concreet werkaanbod beschikt van een Belgische werkgever om een hoofdactiviteit 1 niet-marginale activiteit als werknemer uit te oefenen.

Tot slot komt betrokkene evenmin in aanmerking om het verblijfsrecht te genieten als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud en om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. in het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Hij legt bewijzen voor van zijn inkomsten uit tewerkstelling in Nederland aan de hand van enkele salarisspecificaties en zijn arbeidsovereenkomst/werkgeversattest bij de huidige werkgever VOF Gaucho. Het bedrag van zijn inkomsten vermeld op de salarisspecificaties ligt echter lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Betrokkene werkt deeltijds in Nederland en zijn inkomsten zijn hoe dan ook onvoldoende rekening houdende met de samenstelling van het gezin (betrokkene en Surinaamse partner ten laste) om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens uit het dossier blijkt dat hij met dergelijk bedrag voldoende in het levensonderhoud kan voorzien van zichzelf en zijn partner. Er worden geen bewijzen aangeleverd van andere inkomsten. Er wordt evenmin een bewijs geleverd dat meneer over een geldige ziekteverzekering beschikt die de risico's in België volledig dekt. Betrokkene voldoet niet aan de

verblijfsvoorwaarden om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in België te kunnen verblijven (artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 1513 211980).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) *"en van de materiële en formele motiveringsplicht opgenomen in de wet van 29 juli 1991"*.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De bestreden beslissing stelt zeer simplistisch dat verzoeker slechts over een marginale tewerkstelling zou beschikken om voor een inschrijving als werknemer in aanmerking te komen en dat hij tevens niet als werkzoekende zou kunnen worden beschouwd.

Deze simplistische stelling is echter niet in overeenstemming met de bepalingen van het KB waarnaar de aangevochten beslissing zelf verwijst.

In de eerste plaats schendt de overheid artikel 50, §2, 1° van het KB dd. 8 oktober 1981 door te stellen dat verzoeker slechts over een marginale tewerkstelling zou beschikken.

Het genoemde artikel stelt enkel:

2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;'

In casu heeft verzoeker zijn overeenkomsten van tewerkstelling in Nederland en België voorgelegd. Het artikel maakt geen enkel onderscheid waar de tewerkstelling gebeurt.

Bovendien blijkt dat verzoeker sinds november 2012 over vaste inkomsten beschikt en op geen enkel moment ten laste van de Belgische Staat is gevallen. Het feit dat zijn inkomsten uit twee jobs komen, maakt hierbij geen verschil uit.

Zoals uit stuk 5 blijkt, heeft verzoeker thans sinds februari 2013 een gemiddeld inkomen tussen 1.000,00 en 1.400,00 EUR.

Uit de beslissing blijkt duidelijk dat men enkel de Nederlandse tewerkstelling beoordeeld en geen enkele rekening houdt met de inkomsten die verzoeker uit zijn studentenwerk haalt. Door echter de door verzoeker neergelegde stukken ten onrechte te negeren, schendt men artikel 50, §2, 1° in de mate men oordeelt dat verzoeker slechts over een marginale tewerkstelling zou beschikken aangezien dit feitelijk onjuist is.

Verder wordt eveneens artikel 50, § 2, 3° van het KB dd. 8 oktober 1981 geschonden dat stelt:

"3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...)

Zoals hoger reeds gesteld, voorziet verzoeker zichzelf reeds sinds februari 2013 van afdoende inkomsten en beschikte hij reeds over inkomsten vanaf november 2012.

Het feit dat verzoeker verschillende studentenjobs heeft kunnen uitoefenen toont ten voile aan dat hij wel degelijk actief kan zijn op de Belgische arbeidsmarkt. De stelling dat studentenarbeid een bijzonder regime zou zijn is een volkomen onverantwoord en irrelevant onderscheid. Immers dient verzoeker aan te tonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling in België. In casu is dit ook het geval aangezien hij verschillende jobs heeft kunnen uitvoeren, studies heeft gevolgd in België en de Nederlandse taal ten voile beheerst.

Een persoon die immers geen kans zou maken, zou ook geen kans maken hiertoe op de studentenarbeidsmarkt. Bovendien is hij werkzaam op de Nederlandse arbeidsmarkt.

Verzoeker merkt verder op dat hij noch zijn partner op enig moment ten laste zijn gevallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel.

De bestreden beslissing werd aldus genomen zonder afdoende en inhoudelijk correcte motivering.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In de bestreden beslissing wordt enerzijds vastgesteld dat verzoeker niet kan worden beschouwd als werknemer en evenmin als werkzoekende. Anderzijds wordt geoordeeld dat hij ook niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd omdat niet blijkt dat hij voldoende in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner kan voorzien en hij niet het bewijs voorlegt dat hij over een geldige ziekteverzekering beschikt.

Wat betreft het oordeel van de verwerende partij dat hij niet als werknemer kan worden beschouwd omdat hij slechts getuigde van een marginale tewerkstelling in het speciale stelsel van de studentenarbeid, doet verzoeker gelden dat artikel 50, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit geen onderscheid maakt al naargelang waar de tewerkstelling plaatsvindt. Hij verwijst naar het feit dat hij zijn overeenkomsten van tewerkstelling in Nederland en in België heeft voorgelegd, dat hij sedert november

2012 over vaste inkomsten beschikt en op geen enkel moment ten laste van de Belgische Staat is gevallen en dat het feit dat zijn inkomsten uit twee jobs komen geen verschil uitmaakt.

Uit de voormelde geciteerde bepaling blijkt dat, om als werknemer in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, de burger van de Unie in het Rijk –in België dus- moet zijn tewerkgesteld. Dat bij de beoordeling ook de tewerkstelling in Nederland zou moeten betrokken, gaat derhalve niet op. De verwerende partij heeft voor wat betreft het beoordelen van het voldaan zijn aan artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de hoedanigheid als werknemer, dan ook terecht slechts de arbeidsovereenkomsten die betrekking hebben op tewerkstelling in het Rijk in acht genomen, om vervolgens te komen tot de vaststelling dat het gaat om een marginale tewerkstelling. Het gegeven dat artikel 50, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit geen onderscheid maakt doet hieraan geen afbreuk, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij sedert november 2012 over vaste inkomsten beschikt en op geen enkel moment ten laste is gevallen van de Belgische Staat, refereert hij aan de criteria waaraan hij moet voldoen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hier zal dan ook later op worden teruggekomen.

Verzoeker betwist verder dat hij niet zou kunnen worden beschouwd als werkzoekende, daarbij verwijzend naar artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit. Het feit dat hij verschillende studentenjobs heeft kunnen uitoefenen, zo stelt verzoeker, toont aan dat hij wel degelijk actief kan zijn op de Belgische arbeidsmarkt, dat het om studentenjobs gaat is volstrekt irrelevant. Hij maakt dan ook een reële kans op tewerkstelling gezien hij verschillende jobs heeft kunnen uitoefenen, studies heeft gevolgd in België en de Nederlandse taal ten volle beheerst. Een persoon die geen kans zou maken, zou dat ook niet doen op de studentenarbeidsmarkt.

Verzoeker toont met zijn argumentatie niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij, of in strijd met de van toepassing zijnde bepalingen, te oordelen dat hij niet aannemelijk maakt een reële kans te hebben op tewerkstelling in België. Immers, hij kan niet worden bijgetreden waar hij een beperkte studentenjob –van aard en regime wezenlijk anders dan een tewerkstelling in het gewone arbeidscircuit- gelijkgesteld wenst te zien met een dergelijke reguliere tewerkstelling. Derhalve kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat *“het [...] niet [is] omdat betrokkene de kans heeft gehad beperkte arbeid te verrichten in een bijzonder regime als student, dat hij eveneens in het gewone arbeidsmarktcircuit aan de slag kan. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat hij over een concreet werkaanbod beschikt van een Belgische werkgever om een hoofdactiviteit/niet-marginale activiteit als werknemer uit te oefenen”*. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Daarbij komt nog dat verzoeker zelfs op het ogenblik van het indienen van het beroep geen verdere uitleg geeft over zijn huidige situatie en ook ter zitting geenszins aantoont dat hij, in weerwil van wat de verwerende partij deed gelden, op het ogenblik van de sluiting van de debatten bijna anderhalf jaar na zijn aanvraag, wel degelijk een arbeidsovereenkomst heeft die betrekking heeft op een meer dan marginale tewerkstelling in het Rijk in het gewone arbeidscircuit, of minstens een concrete werkaanbieding in het verschiets. Dat verzoeker niet ten laste is van het Belgische sociale zekerheidsstelsel is, nu hij niet aantoont te voldoen aan de criteria als werkzoekende, niet relevant. Dat hij een studiebewijs voorlegt van de Universiteit Antwerpen voor een bachelor of science in de wiskunde voor 48 studiepunten is evenmin dienstig. Het wordt niet betwist dat verzoeker studeert en een studentenjob heeft en bovendien rept verzoeker met geen woord over de mogelijke impact van deze studie op zijn kansen op tewerkstelling, hetgeen des te meer klemmt nu zijn huidige jobs met deze studie geen uitstaans hebben.

2.1.4. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit en van de materiële en formele motiveringsplicht opgenomen in de wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Aangaande de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar wat dienaangaande reeds werd gesteld onder punt 2.1.2. Ook in dit tweede middel toont verzoeker niet aan op welke wijze de plicht tot uitdrukkelijk motiveren met de voeten zou zijn getreden. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Verder stelt de Raad vast dat op de vraag of verzoeker een verblijfsrecht kan putten uit het feit dat hij zou kunnen worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, de verwerende

partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord dat dat niet het geval is, eensdeels omdat het bedrag van de inkomsten zoals die blijken uit zijn salarisspecificaties en zijn arbeidsovereenkomst/werkgeversattest van de VOF G. niet voldoende is om in zijn levensonderhoud te voorzien, en anderdeels omdat geen bewijs van een ziekteverzekering werd voorgelegd. Gelet op de vereisten van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet kan de burger van de Unie maar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden doen gelden indien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Het gaat derhalve over twee cumulatieve voorwaarden die moeten zijn vervuld.

In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld: *“Tevens brengt verzoeker nogmaals het bewijs van zijn ziektekostenverzekering bij. (stuk 6)”*.

Echter, zo blijkt uit het administratief dossier, werd dit voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde attest van aansluiting nooit eerder voorgelegd aan de verwerende partij, zodat zij daarmee geen rekening kon houden bij het tot stand komen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Derhalve kan niet anders dan worden vastgesteld dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet was aangetoond dat aan deze cumulatieve voorwaarde was voldaan, zodat de verwerende partij op grond van deze vaststelling alleen al genoegzaam kon oordelen dat verzoeker niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet kon worden beschouwd. Verzoeker stelt dan wel ter zitting dat via het rijksregister zijn ziekteverzekering kon worden teruggevonden, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt. Dat hij nooit ten laste is gevallen van de Belgische sociale zekerheid doet hieraan geen afbreuk, nu de wetgever aan de verwerende partij precies de bevoegdheid heeft gegeven om na te gaan of de betrokkene heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De andere overwegingen ter zake zijn dan ook overtuigend, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn grieven dienaangaande.

2.2.4. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS